

представља. Историја је пуна примера свемоћне скупштинске диктатуре која је чак била гора и од најгоре диктатуре извршне власти. На крају, са становишта законитости и поштовања права, свеједно је да ли такву власт врши појединац или цео народ-његова скупштина ако су исте последице у смислу кршења права и слобода и непоштовања људског достојанства.

а) Скупштински систем

Јединство власти може да се оствари на демократски и недемократски начин па је могуће разликовати два система заснована на овом начелу: систем демократског јединства власти (скупштински систем) и систем недемократског јединства власти и то је ауторитарни систем у коме је власт усредсређена у егzekутиви. Скупштински систем би тако био облик државне власти заснован на начелу јединства власти у корист скупштине као демократског представничког тела или простије речено, то је систем демократског јединства власти. О скупштинском систему постоје различита и супротстављена гледишта, почев од оних која га одређују као посебан тип или систем власти, па све до оних која га потпуно одбацују и негирају као посебан систем власти. За Ј. Комшића, то је „историјски специфичан случај политичког уређења Швајцарске и припада оном роду политичких поредака чије је основно начело политичке организације – начело јединства власти.“ Овај систем власти је тековина револуције и произашао је из Русоове доктрине о сувереној народној вољи коју оличава демократско представничко тело (парламент). Као такав, требало је да буде демократски и да води остварењу истинске демократије, али то у пракси – сем у часним изузецима (као у Швајцарској) није успело. Зато је и исправна констатација проф. Павла Николића да је овај (скупштински) систем власти у односу на друге системе власти у пракси модерне државе постигао мањи успех. Зато се и ретко примењивао у буржоаско-демократским земљама а најпотпуније је остварен у пракси француског Конвентског система (1792-1795), Париске комуне (1871), Швајцарском систему власти (1874) и организацији власти Југославије после 1953. год. И још неке земље после Првог светског рата су покушале (неуспешно) да уведу овај систем (рецимо Естонија 1920), Летонија 1922, Литванија 1922, Турска 1924, Француска 1946) док су социјалистичке државе (пре свега СССР) и формално успоставиле овај систем који се заслугом стаљинистичке праксе извргнуо у нешто што се никако не може квалификовати као скупштински систем. Нигде као у скупштинском